

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.402/2012/3.szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Ruzsa György ügyvéd által képviselt felperesnek - a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt alperes ellen nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2012. március 28. napján kelt 12.P.20.013/2012/7. számú ítélete ellen az alperes 8. sorszáma alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti.

Megfellebbezett rendelkezései közül a jogsértés megállapítására vonatkozó döntést hatályon kívül helyezi, az elsőfokú ítélet indokolását pedig a jelen ítélet indokolásában foglaltak szerint megváltoztatja.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 10 500 (tízezer-ötszáz) Ft-ra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 5 000 (ötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles továbbá a felperes az illetékes állami adóhatóság külön felhívására megfizetni a Magyar Államnak 8 000 (nyolcezer) Ft le nem rótt másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A Békés Megyei Rendőr-főkapitánysághoz 2010. áprilisában névtelen közérdekű bejelentés érkezett, miszerint a **(település neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanban illegális autószerelő műhely működik, és ott „feketén” foglalkoztatnak alkalmazottakat. Az alperes Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szervéhez áttett bejelentés alapján a hatóság az ügy kivizsgálása érdekében helyszíni szemlét kívánt tartani. Ezért három alkalmazottja 2010. május 4-én megjelent **(település neve)-n**, s a felperes **(ingatlan 2. címe)**. szám alatti ingatlanának kitárt

kapuján keresztül bement a ház udvarára. Egyikük bekopogott a bejárati ajtón, s az ajtót nyitó felperessel közölte, hogy a munkaügyi felügyelőségtől érkeztek az említett bejelentés miatt. A felperes tájékoztatta a dolgozókat, hogy az ő ingatlana az **(ingatlan 2. címe)**. számú, a keresett ingatlan a vele szomszédos. A tájékoztatást követően a hatóság alkalmazottai távoztak.

A felperes leszállított keresetében 175 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest nem vagyoni kártérítés jogcímén arra hivatkozva, hogy az alperes alkalmazottai engedélye nélkül léptek be ingatlana területére, megsértve ezzel a magánlakáshoz fűződő személyiségi jogát. Előadása szerint az alperes alkalmazottainak jogsértő magatartása a település lakosságában azt a látszatot keltette, hogy ő jelentette fel szomszédját. Állította, hogy ennek következtében vele szemben negatív értékítélet alakult ki lakókörnyezetében, több személlyel megszakadt a beszélő viszonya, a kialakult helyzet miatt feszült, ideges, magas vérnyomás betegsége alakult ki, s ezért nyugtatót, valamint vérnyomáscsökkentőt kell szednie.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a jogsértő magatartás megvalósulását.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes alkalmazottai azzal a magatartásukkal, hogy 2010. május 4-én reggel 9 óra körüli időpontban a felperes udvarára bementek, megsértették a magánlakáshoz fűződő jogát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10 000 Ft perköltséget, továbbá az államnak 21 000 Ft feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint a magánlakáshoz fűződő személyiségi jog tilt minden olyan magatartást, illetve védelmet biztosít minden olyan eljárással szemben, amely a magánszemélyt a lakásban folytatott és belátása szerint kialakított életvitelében zavar vagy akadályoz. E körbe tartozik a lakásba, helyiségbe vagy azokhoz tartozó bekerített helyre való belépés, benntartózkodás. Mivel az alperes alkalmazottai nem vitásan beléptek a felperes udvarára, objektíve sérült a felperes magánlakáshoz fűződő személyiségi joga, ezért a jogsértés tényét megállapította, míg a nem vagyoni kártérítés iránti igényt bizonyítottság hiányában elutasította.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében az alperes annak részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. Álláspontja szerint a magánlakáshoz fűződő jog sérelme csak akkor állapítható meg, ha a magánlakásba történő bemenetel a használó kinyilvánított vagy ráutaló magatartással kifejezett

akarata ellenére történik, a perbeli esetben azonban a kitárt kapura tekintettel ez nem valósult meg. Hangsúlyozta, a felügyelők jogszerűen jártak el eljárásuk során, ennek alátámasztásaként hivatkozott a munkavédelemről szóló 1993. évi XLIII. tv., a munkaügyi ellenőrzésről szóló 1996. évi LXXVI. tv., valamint a Ket. rendelkezéseire, hangsúlyozva, hogy a felügyelők megérkezésükkor reálisan feltételezhették, hogy a felperesi ingatlan a közérdekű bejelentésben közölt cselekmény megvalósításának a helyszíne, és ott a továbbiakban majd helyszíni szemlét kell lefolytatni. Miután azonban a felperessel az erre vonatkozó körülményeket tisztázták, hatósági eljárást nem kezdeményeztek, és az ingatlant elhagyták.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, a jogsértést önmagában megvalósította az a tény, hogy az alperes alkalmazottai a lakáshoz tartozó bekerített helyre akarata ellenére beléptek. Álláspontja szerint az alperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezések az alperesi magatartás jogellenességét nem zárják ki. Előadta, hogy a saját családja előtt is megalázta az alperesi alkalmazottak „lerohanó jellegű, törvénytelen” intézkedése, amely frusztrációt, idegeskedést, félelem- és szégyenérzetet váltott ki benne, napokig még az ingatlanától három háznýira lévő szülõi házhoz sem mert átmenni. Kiemelte, hogy az alperes alkalmazottai olyan típusú és színű járművel jelentek meg az ingatlana mellett, amilyennel bűnügyi nyomozók, adóellenőrök is járnak, így az utcán ez idő alatt elhaladóknak az a torz kép alakulhatott ki róla, hogy ő bűncselekményt követett el, és ez ügyben intézkedik nála a hatóság. Mindez álláspontja szerint olyan köztudomású hátránynak tekinthető, amely megalapozza a nem vagyoni kártérítést.

A fellebbezés az alábbiak szerint **alapos**.

A Pp. 3. § (2) bekezdésében rögzített kérelemhez kötöttség elvéből következően a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. E szabályból következik a Pp. 215. §-ában megfogalmazott ún. kereseten való túlterjeszkedés tilalma. Ennek értelmében a bíróság érdemi döntésének a felperes kereseti kérelme szab korlátot, a bíróság nem ítélt meg többet, mint amennyit a felperes keresetében kér.

A felperes a perben a magánlakáshoz fűződő jogának megsértése miatt személyiségvédelmi igényt kívánt érvényesíteni. Valamely személyhez fűződő jog megsértése esetére alkalmazható jogkövetkezmények körét a Ptk. 84. § (1) bekezdése határozza meg. A felperes keresetében az e) pontban megjelölt személyiségvédelmi eszközt kívánta igénybe venni, nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte az alperes kötelezését. A kártérítési követelés elbírálása feltételezi a károkozó magatartásra vonatkozó tényelődás megtételét, amely azonban önmagában bizonyítottsága esetén sem értékelhető egyben a 84 § (1) bekezdés a) pontjában írt, a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítására

irányuló kereset előterjesztéseként. A felperes a jogsértés megállapítására irányuló kereseti kérelmet nem terjesztett elő, ezért az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen való túlterjeszkedés tilalmába ütköző módon határozott a jogsértés megállapításáról. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó rendelkezését a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, az alperes fellebbezését pedig az ítélet indokolása ellen előterjesztett jogorvoslati kérelemnek tekintette, s azt az alábbiakban kifejtettek szerint megalapozottnak ítélte.

A Pp. 82. §-a a magánlakás és a jogi személy céljaira szolgáló helyiségeket egyaránt védelemben részesíti. A magánlakás sérthetetlenségéhez való alapjog - a perben alkalmazandó 1949. évi XX. tv. (továbbiakban: Alkotmány) 59. § (1) bekezdésében deklarált - alkotmányos alapjog, az emberi méltósághoz való jog, mint általános személyiségi jog alkotóeleme, amely a magánszféra egyik jelentős összetevőjének sérthetetlenségét alapozza meg, a védett tárgykörben a kívülálló bizonyos zavaró, beavatkozó, sértő megnyilvánulásaitól való mentességre és a mentesség állami védelmére jogosít (1115/B/1995.AB. határozat). Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan utalt arra, hogy a Ptk. 82. §-ában írt rendelkezés tilt minden olyan magatartást, és védelmet biztosít minden olyan eljárással szemben, amely a magánszemélyt a lakásban folytatott és belátása szerint alakított életvitelében zavar vagy akadályoz, továbbá arra is, hogy ez megvalósulhat a lakásba, vagy az ahhoz tartozó bekerített helyre való belépéssel is. A jogsértés megvalósulása azonban feltételezi, hogy az az ott lakónak vagy rendelkezőnek az akaratára ellenére történjék. Lényeges ugyanis, hogy a magánéletbe való beavatkozás akkor sérti a személyhez fűződő jogokat, köztük a magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő jogot, ha az jogellenes. A jogellenességet viszont - egyebek mellett - kizárja a jogosult beleegyezése, ami megadható szóban, írásban és ráutaló magatartással egyaránt. Az ítéletábra álláspontja szerint a felperes azzal, hogy ingatlana kapuját nyitva tartotta, ráutaló magatartással hozzájárulását adta az udvarra történő belépéshez. Ez a ráutaló magatartással kifejezésre juttatott hozzájárulás pedig az alperesi alkalmazottak magatartásának jogellenességét kizárta. Nem vitás ugyanis, hogy a zárt ajtajú lakóépületbe már nem léptek be, csupán érkezésüket jelezték. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben az alperesi jogelőd alkalmazottainak magatartása következtében nem sérült a felperes magánlakáshoz fűződő személyiségi joga.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltak nagyobb részt az elsőfokú ítélet kárigényt elutasító rendelkezését érintik, amelyet az ítéletábra a felperesi fellebbezés hiányában érdemben az előzőekben kifejtettektől eltérő jogi álláspontja esetén sem vizsgálhatott volna.

A felperes a pert megelőzően indult fizetési meghagyásos eljárásban 10 500 Ft eljárási díjat megfizetett, amelyet a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. tv. 43. § (3) bekezdése alapján a peres eljárás illetékébe be kell számítani, ezért a

Pf.II.20.402/2012/3. szám

felperes a feljegyzett eljárási illetékből mindössze 10 500 Ft eljárási illeték megfizetésére köteles, ezért az ítéltábla a felperes által fizetendő eljárási illeték összegét a Pp. 253. (4) bekezdése alapján ennek megfelelően leszállította.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, valamint a felperes által fizetendő illetékre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredményesnek bizonyult, ezért az ítéltábla a felperest kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes jogi képviselőjével felmerült - a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (3) bekezdése alapján meghatározott - perköltségének, továbbá az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illetéknek a megfizetésére.

S z e g e d, 2012. október 2.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	ábrabíró